

in prav nikogar ne pozna, ki bi lačen bil, premražen in obupan,
a kdo bi naju mogel siliti, naj takšne iščeva,
odkar imava lastno sobo!

LADJA

Hermann Lienhard

Morje,
tajinstveno temno,
s trstjèm prešumljano,
to je moj čoln,
obtolčen z valovi
Seine in Volge
zagazil je v Nil.

Najel si krmarja
neumrljivega
sem v pristanišču
daljnega limba,
kjer vije se prapor
vladarja morjâ,

a brž mu srcé
je v željâh
zagorelo
in išče zdaj z mano
kot Krištof Kolumb
svoj véliki cilj,

blaženstvo išče
in stalno krmari
skoz smrtno temačni
tuji kanal
med zémľjo in nebom.

Ponoči sem stopil
na krhki svoj čoln
in niham še vedno
(z njim pri krmilu)
po cesti vsemirski
navzgor in navzdol.

Našel bi rad
deželo obljubljeno,
njo, harmonijo,
(ki verujem vanjo)
ki zémljo naj s soncem
zedini in ogenj
z vodo.

To brod je, ki plove
pod mojim imenom.
Pasatni je veter
zvezdà ga obvel.

VEČNI CVET

Hermann Lienhard

Rože vse odcveto,
samo ne rastlina,
ki jo je veter vsejal
kot seme v srcé.

Zrasla pod tožnim je soncem,
ob grozi polnočni,
v razpénjenem ognju,
ob grožnji ledu.

Kazalo je, da se ospe
kakor ostale.
Toda skrivnostna, temná
cvetela bo večno —

dotlej, ko ta veter
odnese njen pelod
preko sveta
in še dalje: čez rob,
kjer zemlja se več ne dotakne
lahnó razpršenega sna.